

Minun kurkkuani kuristaa. Muistelen, että tänään on tiistai. Päivät tuntuvat menneen jo ajat sitten sekaisin. Yöt ja päivät sulavasti sekaisin yhdessä. En ole nukkunut kunnolla moneen viikkoon. Ehkä se johtuu siitä. Mikron kello näyttää 06.15. Musta kahvi odottaa kupissa paahdettujen leipien vieressä. Istun ja tuijotan. Oksettaa. Pitäisi mennä, pitäisi syödä. Pitäisi ja pitäisi. Sitäkö tämä elämä on? Suorittamista suorittamisen jälkeen, mutta sekään ei riitä. Ei kenellekään, ei minulle, eikä taatusti muillekaan. Mikron kello näyttää 06.25 ja kahvi on juomatta, leivät syömättä. Kurkkua kuristaa, henkeä ahdistaa. Tuntuuko hulluus tältä? Olenko tulossa hulluksi? En halua mennä minnekään, vaan haluan mennä takaisin nukkumaan. Talo huokailee hiljaisuutta ja silti tuntuu, että mikron kello pamahtaa jokaisen minuutin vaihtuessa. Aika ottaa juoksuaskelia samalla, kun minä jumiudun tähän tuoliin tuijottamaan kylmää kahvia sekä käpristyneitä paahtoleipiä. Nyt pitäisi olla jo menossa, oikeasti. Menossa suorittamaan elämää. Tekemään tärkeää työtä, josta ennen nautin. Nyt se sama työ tuntui pelottavalta, raskaalta ja kitkerältä. Nousen ylös ja tunnen kuinka minua huimaa. Otan pöydän reunasta kiinni kaksin käsin. Lattia tuntuu liisteriltä, johon jalkani tarttuvat. Mikron kello paukauttaa minuutit eteenpäin. PAM! PAM! PAM! 07.00. Kurkkua kuristaa. Voiko kuristaa enää enempää? Auttaisiko, jos huuttaisin kovaa? Huuttaisin tämän oudon möhkäleen sisältäni pois? En voi huutaa, koska herättäisin vaimon ja lapset. 07.15. Seison pöydän vieressä ja pitelen pöydän reunasta kiinni niin lujaa kuin se olisi viimeinen maan päällä oleva asia. En voi liikkua. Itku pakkautuu kurkkuun tajutessani sen tosiasian, että nyt on jotain pahasti vialla. Sen verran kuitenkin tajuan. Olen varma, että olen tulossa hulluksi ja minut kiidätetään kohta laitokseen, lepositeisiin. Tulen näyttämään ”Yksi lensi yli käenpesän” elokuvan ihmisiltä. Vaimo herää ja kuulen hänen sanovan: ”Sinä menet nyt lääkäriin. Et todellakaan mene töihin.” ”En jaksakaan mitään”, saan sanotuksi. Toisaalta se tuntuu, kuin kurkkuni kuristus olisi noiden sanojen myötä hieman hellittänyt otettaan. Toisaalta tuntuu, että olen luovuttaja. Enhän minä koskaan luovuta. Minä olen aina jaksanut ja niin minun tulisi nytkin jaksaa. En voi luovuttaa. 08.30. Nojatuolit ovat vihreät. Pienellä, pyöreällä on Nessu paketti. Minkä vuoksi se on tuossa? Pitäisikö minun nyt itkeä vuolaasti? Sitäkö nuo lempeäkatseiset ihmiset odottavat minulta. Samassa, kun saan sanotuksi heille, etten jaksakaan mitään, avautuvat hanat sisältäni. Itken ja tärisen. Itken niin, että räkä valuu. Itken äänekkäästi, itken välillä nyyhkyttäen, itken vaikeroiden. Herra jumala miten paljon yhteen mieheen mahtuukaan itkua! Hävettäisi, jos jaksaisi tuntea häpeää. Mutta kun ei jaksakaan tuntea oikein mitään. Ei yhtään mitään. Sairaslomaa monta viikkoa. Pillereitä kahta erilaista sorttia. Toinen piristää, toinen nukuttaa. Ja nyt minua nukuttaa. Haluan vain nukkua. Olen jähmeä, turta ja vailla mitään tuntemuksia. En jaksakaan välittää mistään mitään. Kunhan vain saan nukkua. Sitä todella teenkin. Nukun monta vuorokautta. Välillä juon jotain, käyn vessassa ja menen heti takaisin nukkumaan. Maailma on jossain, mutta minä haluan vain nukkua. En jaksakaan tuntea muuta kuin pohjatonta väsymystä, joka vyöryy ylitseni ja painaa väkisin sänkyyn. Pientä hymyn tapaista yritän lapsilleni näyttää, kun he käyvät kurkkimassa oven raosta. ”Annetaan isän nyt nukkua”, kuulen vaimon sanovan. Vajoan taas turvalliseen uneen.